

Kako izbjeći sektaštvo?

L. M. Grant

Sektaštvo je otrovna biljka koja raste u svačijem vrtu. Ako nismo dovoljno disciplinirani da ga iščupamo iz korijena, ono će sve više rasti i prouzročiti neopisive duhovne teškoće. Njegovi su pokazatelji vrlo lako uočljivi, no mi ga obično prije prepoznamo u tuđem vrtu negoli u svom. Zašto? Zato što je sektaštvo u suštini sebičnost, a nitko od nas ne želi sebe smatrati sebičnim, pogotovo ako smo doista sebični. Ako pak nismo sebični, ne bismo se uopće trebali brinuti zbog toga što ljudi možda misle da jesmo. Pravo rješenje za sektaštvo je u priznavanju Gospodina Isusa kao središta svih Božjih namjera. Ja nisam središte sveg stvorenja, a nije ni skupina sa kojom imam zajedništvo, pa čak ni Božja Crkva (Skupština) koja je Tijelo Kristovo. Središte svega je osoba Božjeg Sina. Stoga prava nesebičnost uvijek njemu daje najuzvišenije mjesto, ne tražeći za sebe nikakvu čast. Sektaštvo često dolazi do izražaja u tri područja. U poslanici apostola Pavla Efežanima divno su nam predočena rješenja za sva tri slučaja. Ozbiljno razmišljanje o toj divnoj poslanici može nam pomoći da izbjegnemo zamku sektaštva u sva ova tri područja:

1. sektaški nauk o Božjoj Crkvi (Skupštini)
2. sektaški stav prema drugim kršćanima
3. sektaško djelovanje prema drugim kršćanima

1. Koji je nauk o Božjoj Crkvi?

Efežanima 1,2 i 3 vrlo jasno nam prikazuje taj nauk. Božja Crkva je Tijelo Kristovo i uključuje sve vjernike po čitavom svijetu (pogl. 1,22.23). U Starom zavjetu Židovi su bili strogo odvojeni od pogana. No sada, u Kristu Isusu, i židovski i poganski vjernici spojeni su u jedno tijelo putem Kristova križa (pogl. 2,13-16). To znači da je između njih uklonjeno svako neprijateljstvo i Bog ih je sjedinio u Kristu Isusu. U starozavjetno vrijeme je to bila tajna sakrivena u Bogu: da će pogani biti sunasljednici, pripadati istom tijelu i biti sudionici njegova obećanja u Kristu, po evanđelju (pogl. 3,4-6). No to nije više tajna, nego je otkriveno, osobito kroz apostola Pavla. Židovskim vjericima nije bilo lako prihvatiti tu veličanstvenu istinu, što je očito iz Petrove dvojbe da uopće ode u kuću poganina kad mu je Bog to bio zapovjedio u Djelima 10,13-15 (vidi također stih 28, te Djela 11,1-3). Ako pak mi, u današnjem razdoblju Božje milosti, ne prihvatimo ovu divnu istinu, zauzimamo sektaški položaj.

Svaka kršćanska skupina koja se okuplja na bilo kojem drugom temelju a ne na temelju jednog Tijela Kristovog, sektaška je. Sva naučavanja koja držimo moraju biti primjenjiva na čitavo Tijelo Kristovo. Ako držimo naučavanja koja su primjenjiva samo na našu skupinu, na sektaškom smo tlu, jer nas ta naučavanja odvajaju od ostalih udova Kristovog tijela. Uporaba nekog posebnog imena (denominacija) suprotna je Pismu, jer to stvara podjele među kršćanima, pa prema tome i sektaštvo. Netko će pak nastojati opravdati takvu praksu, smatrajući da te podjele potiču korisno nadmetanje, izazivajući vjernike da marljivije rade za svoju stvar. No je li nadmetanje među Božjim svetima korisno? Je li ispravno marljivije raditi za našu stvar umjesto raditi jednostavno za Boga? Je li bilo takvog nadmetanja između Petra, Pavla, Jakova, Ivana i Timoteja? Takvo je nadmetanje sektaško, sebična energija za ostvarivanje ciljeva neke posebne crkvene skupine. Jasno je da nakon svih podjela do kojih je došlo, danas ne možemo okupiti sve Božje svete i provesti jedinstvo kakvo je postojalo u ranoj crkvi. No još uvijek možemo prihvatiti jedini pravi temelj okupljanja, a to je jedno Tijelo Kristovo, te se u jednostavnosti okupljati na tom temelju, ne smatrajući pritom da smo jedino mi Tijelo Kristovo. Ako iskreno prihvaćamo taj temelj kao jedini temelj okupljanja onda se ne nalazimo na sektaškom tlu. Čeznimo samo za tim i za ničim drugim!

2. Imamo li sektaški stav prema drugim kršćanima?

Nažalost je moguće držati učenje Pisma i tvrditi da se okupljamo s drugim kršćanima na temelju jednog Tijela Kristovog, a istodobno imati sektaški stav prema drugim kršćanima. To što držimo nauk o jednom Tijelu Kristovom, ne oslobađa nas obveze ljubavi i brige prema vjernicima koji možda nemaju isti takav stav. Trebali bismo ih zapravo ljubiti istom ljubavlju kao i one koji su nam najbliži. Drugim riječima, uvijek je ispravan jedino nesektaški stav. Efežanima 3,17-19 jasno nam govori o tome: „da Krist po vjeri prebiva u srcima vašim. U ljubavi budite ukorijenjeni i utemeljeni da možete shvatiti zajedno sa svima svetima što je širina i duljina i dubina i visina, te spoznati ljubav Kristovu koja nadilazi spoznaju, da se ispunite svom puninom Božjom.“ Ovo je stav ljubavi koji obuhvaća sve svete, na svakom mjestu. Naravno, ta se ljubav ne može uvijek očitovati kroz prihvaćanje svih putova kojima idu drugi kršćani, no ta je ljubav iskrena i čezne za čistim blagoslovom za svakoga. To je nesebičan i nesektaški stav.

Nažalost, u Luki 9,49 vidimo nešto sasvim suprotno. Ivan veli Gospodinu: „Učitelju, vidjeli smo jednoga kako istjeruje zloduhe u tvoje ime i zabranili mu, jer ne ide s nama.“ Ovo je svakako sebičan i sektaški stav kojeg Gospodin mora ispraviti blago odgovarajući: „Ne branite mu, jer onaj tko nije protiv nas na našoj je strani.“ Zar nismo zahvalni da se djelo Gospodnje čini, bez obzira na to tko ga čini? Moramo bdjeti da nas ne bi obuzelo shvaćanje da jedino naša skupina uživa Gospodinovo odobravanje. Svakako, ispravno je ostati u nesektaškom nauku i nesektaškom položaju u koji nas je Gospodin postavio. No pogrešno je ako si u tom položaju dopustimo sektaški stav prema drugim kršćanima. S druge pak strane, možemo biti zahvalni kad vidimo kršćane koji očituju nesektaški stav prema drugima, iako se možda nalaze u sektaškom položaju. U takvim je slučajevima njihov stav bolji negoli njihov položaj.

3. Sektaško djelovanje prema drugima

Može biti da zauzimamo položaj u skladu s Pismom i da naš odnos prema drugim kršćanima izgleda nesektaški, a da je naše djelovanje ipak sektaško. Zapravo je lako moguće sasvim iskreno zauzimati nesektaški položaj i imati iskreno nesektaški duh, pa ipak imati poteškoća kada treba nesektaški djelovati. To je naročito tako zbog zbrke u kršćanstvu koju su proizvele brojne podjele. To, naime, nije više samo osobna stvar nego nešto što pogađa skupštine Božjih svetih.

U Efežanima 4 možemo vidjeti što je to nesektaško djelovanje. Naše življenje treba biti dostojno našeg poziva (stih 1). Moramo marljivo nastojati održati jedinstvo Duha u svezi mira. Svakom pojedinom vjerniku dana je milost prema mjeri Kristovog dara (stih 7). Spomenuti su samo posebni darovi javnih službi – apostoli, evanđelisti, pastiri i učitelji – kojima je svrha da se svi sveti osposobe za djelo služenja, da zajedničkim radom izgrađuju Božju Crkvu, dok (eventualno!) svi ne prispiju do jedinstva vjere i spoznaje Sina Božjega, do čovjeka savršena, do mjere uzrasta punine Kristove (stih 13).

Stoga svaki vjernik treba biti pripravan služiti svim svetima, a ne samo onima s kojima se redovito okuplja. Nemojmo dakle biti sektaši u svom djelovanju, nego nastojimo svim mogućim načinima biti na blagoslov čitavom tijelu Kristovom. Neka svaki sluga koji propovijeda Božju riječ nastoji govoriti ono što se odnosi na čitavu Božju Crkvu, a ne samo na određenu skupinu, jer bi to bilo sektaški.

Okupljanja crkve

Danas skupštine Božjih svetih imaju povećane teškoće da izbjegnu sektaštvo. Možemo li, primjerice, prihvatiti u zajedništvo lomljenja kruha (Gospodnje večere) nekog tko se smatra kršćaninom, bez obzira na njegov nauk i na njegovo moralno stanje? Svaki iskreni vjernik smjesta će odgovoriti da moramo odbiti onoga čiji je nauk u temelju pogrešan ili čiji je život moralno zao. Zasigurno nije sektaški odbiti ga, nego je to poslušnost Pismu (2.Ivanova 9-11; 1.Kor 5,11).

Neki kršćanin može biti u zajedništvu s onima koji imaju pogrešan nauk ili su moralno zli. Može li ga u takvim uvjetima ijedna istinska Božja Crkva primiti u zajedništvo lomljenja kruha? Neki će reći da bi bilo sektaški ne primiti ga. No Pismo kaže: „I nemajte udjela u besplodnim djelima tame, nego ih radije razotkrivajte“ (Ef 5,11).

„Stoga izidite iz njihove sredine i odvojite se, govori Gospodin, i nečisto ne dotičite i ja ću vas primiti“ (2.Kor 6,17). Kad smo poslušni Pismu, to zasigurno nije sektaški.

Postoje i drugi slučajevi, koji su manje ozbiljne naravi. Neki se lakše rješavaju, dok drugi stvaraju više poteškoća. To znači da vjernik mora boraviti u Gospodinovoj prisutnosti tražeći mudrost za svaki pojedini slučaj kako bi na temelju vjere i ljubavi mogao djelovati za Njega.

Možda ćemo ponekad biti optuženi za sektaštvo, iako smo u stvari pokrenuti Božjom ljubavlju i čeznemo jedino za blagoslovom neke osobe. S druge pak strane možemo misliti da smo vjerni Gospodinu, a zapravo smo oštri i sektaši. Kao i u svakom drugom vidu kršćanskog života, i u ovome trebamo milost Božju da nas sačuva i vodi.

Najgore od svega ovoga je sektaški nauk (položaj), jer on je temelj sektaškog stava i sektaškog djelovanja. No ako zauzimamo nesektaški položaj, budimo marljiviji u provođenju nesektaškog stava i nesektaškog djelovanja.